

kel szórakozni.

DE , s ennek az igének a magyarázatánál nem hallgathatunk el valamit. Nem hallgathatjuk el azt a felismerésünket, amit mi így nevezünk "megelőző diakoniai szolgálat". Azaz, olyan szolgálat, amely azért történik, hogy ne legyenek árvák és özvegyek. Ne legyenek nyomorúságra jutottak. S amikor Krisztus egyháza részt vesz olyan szolgálatokban, amelyek arra irányulnak, hogy békeségben éljenek a népek, hogy megszűnjön az embernek ember által való kizsákmányolása, akkor azt az irgalmasság cselekedetét gyakorolja, amelyről Jakab apostol is beszél. Akkor leszállunk a völgybe, az emberek közé, a hétköznapok nagy problémái és nyomorúságai közé.

A keresztyén embernek mindig nagy kísértése fent maradni a hegyen, ahol fényes felhő borít be minket és szózatot hallunk az égből./Mt.17,5/ "...de Isten soha nem engedi meg, hogy ott megálljunk. Szellemi életünket az próbálja meg, hogy van-e erőnk a leszállásra. Ha csak a felemelkedésre van erőnk, akkor valami baj van... Nem a hegycsúcsok és napfelkelte, vagy a szép utáni vonzódás számára vagyunk teremtve; ezek csak az ihletés pillanatára valók. Völgylakóknak vagyunk teremtve, magunkfajta anyagból valók közé. Itt kell megbizonyítanunk buzgóságunkat."/ Chambers/

Mindazt, amit eddig mondtam, alig lehetne tömörebben összefoglalni mással, mint annak az ünnepi kötetnek a címével, amelyet Thurneysen Eduardnak, a kiváló svájci igehirdetőnek és teológusnak hetvenedik születésnapja alkalmából adtak ki: "Gottesdienst - Menschendienst" /Istenszolgálat - emberszolgálat." Igen, az igazi, a szeplő nélkül való istentiszteletnek az első ismertetőjele az irgalmasság, a diakonia, az ember szolgálata. Erre mindnyájan kötelezve vagyunk, hiszen olyan